

Het is bladstil. Niet echter de starre stilte van den Dood is het, neen! maar veeleer de actieve, de levende stilte van den slaap. Niets hoort ge dan den rustigen adem, dan 't geregelde boezembewegen van het groote Aardelijf. En daar boven ons strekt zich vóór 't Onbekende 't hemelsblauwe gordijn uit, doorweven met goud en met zilver, bezet met diamant op diamant. De duizenden lampen van den nacht branden stil met hun bleek flikkerlicht.

't Is dan, dat in elke ziel 't reinste wordt losgebonden uit de macht van al het vuile en nare en zwarte.

't Is dan, dat 't hart gelouterd en de gedachten gezuiverd worden.

't Is dan, dat wat er nog goeds en schoons overbleef in de menschelijke natuur zuiver uitklinkt boven 't leelijke, booze en slechte.

't Is dan, dat voor een oogenblik la bête humaine *geheel* wordt gebreideld en stil gelegd en dat in ons daalt een heilige geest van Vrede en van Liefde.

Op den zomerzonnedag voelt ge uw eenheid met de menschenkinderen en met al, wat er leeft op aarde, maar in den sterrennacht dringen zich uwe gedachten steeds naar den Oneindige, Die daar hoog troont boven de Sterren. Dan voelt ge krachtig den band, die daar is tusschen den eeuwigen God en u; den band van almachtigen Schepper en nietig schepsel, den band van getrouwen Vader en, o. zoo vaak weerstrevend kind.

* * *

Daar ligt iets onzegbaar schoons in den verreinenden invloed der sterren op onze harten.

Daar ligt iets oneindig groots in het feit, dat elk mensch nog steeds met kindereerbied opziet naar die lichten in den Hooge.